Ч. 5. Второк 9 (21) січня 1896. Рік VI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Проєкт закона о конкуренциї церковній.

Заповіджене Є. Ексц. кн. Намістником предложене правительства з проєктом закона, зміняючим декотрі постанови закона о конкуренциї церковній доручено вже Соймови.

Після того проєкту церкви дочерні, при котрих єсть експонований самостійний душпастир, суть вільні від конкурованя з власним доходом або майном основним в користь матерної церкви і матерної парохії.

До видатків на покрите коштів ставленя, удержуваня і найманя будинків церковних і парохіяльних, мають причиняти ся також католики того самого обряду не замешкалі в окрузї парохіяльнім, а також особи правні (скарб державний, фонд публичний, громада) спілки і стоваришеня.

Коли в окрузї парохіяльнім — винявши громаду, в котрій єсть матерна церков парохіяльна — знаходить ся публична церков дочерна, удержувана парохіянами, належачими до дочерної звязи парохіяльної, обовязані суть сї послїдні — о скілько нема окремої умови — в міру заходячих обставин до конкуренциї в користь матерної церкви парохіяльної в сумі, котра однак не може переступати одної третої части видатків маючих покрити ся в дорозї конкуренциї. Однак в кождім случаю не може даток конкуренцийний припадаючий на дочерних парохіян перевисшати датку, котрий би на них припадав, коли-б у відношеню до оплачуваної належитости податків безпосередних, були обовязані причиняти ся в рівній мірі з прочими парохіянами округа парохіяльного до покритя цілого видатку на церков матерну. До покритя видатків на будинки парохіяльні матерної парохії мають они в рівній мірі причиняти ся, як прочі парохіяни округа парохіяльного.

Коли при дочерній церкві, удержуваній належачими до неї парохіянами єсть постійно установлений окремий експозит до самостійного виконуваня душпастирства, тогди парохіяни, належачі до тої дочерної церкви суть вільні від обовязку конкурованя в користь матерної церкви парохіяльної; однакож від обовязку конкуренциї в користь парохіяльних будинків суть они вільні лиш в тім случаю, коли такі будинки для духовного, експонованого при їх церкві філїяльній, виставили з власних фондів і з власних фондів їх удержують.

Публичні церкви філїяльні, знаходячі ся в окрузї парохіяльнім, а також будинки до мешканя і господарскі для експозитів постійно при них установлених до самостійного сповнюваня душпастирства, мають — о скілько нема инших правних зобовязань — ставити і удержувати парохіяни при помочи стоячого до розпорядимости майна церковного і инших зобовязань.

В правительственнім проєктї управильнено також справу покритя видатків сполучених з відправлюванєм служби Божої а так само і видатків на удержане слуг церковних. Коли на ту цїль не вистає біжучий дохід церковний, тогди парох, а взглядно духовний, одержить на покрите тих коштів від парохіян загальну суму, котра разом з покритєм біжучих доходів не може переходити суму 100 зр. річно. Постанова та відносить ся як до обряду римо- так греко-католицкого.

Сойм краєвий.

(9. засїдане з дня 17 січня 1896).

По відчитаню петиций, котрих наспіло доси 557, промавляв пос. др. Ольпіньский в справі петициї загальної лїчниці у Львові о одноразовий надзвичайний додаток на адаптацию салї операцийної і справлене приладів.

Предложене правительства в справі конкуренциї церковної передано комісиї адміністрацийній. — Петицию громади Бортятина (пов. мостиский) о принятє на фонд краєвий суми 154 зр. за удержанє невилїчимої Февронії Паньків передано комісиї буджетовій.

Пос. Заячківский мотивував своє внесенє в справі улекшеня біднїйшим верствам суспільности користаня зі шкіл середних. Бесїдник домагав ся, щоби оплату шкільну в школах середних зменшено до половини теперішної; щоби не змінювано так часто книжок шкільних і щоби ношенє мундурів шкільних не було примусове. — Внесенє передано комісиї шкільній.

Пос. Останчук мотивував своє внесенє в справі зміни §. 30 ординациї виборчої до сойму і жадав, щоби до першого уступу сего параґрафу були додані слова: „Кождому правиборцеви лишає ся до волї, чи має голосувати устно, чи карткою“. — Внесенє передано комісиї адміністрацийній.

В справі внесеня пос. Меруновича о дїяльности Рад повітових предложила комісия громадска слїдуюче внесене: Поручає ся Видїлови краєвому, щоби чинно і як найревнїйше підпирав дїяльність репрезентаций повітових в справах економічних їх повіту. — Внесенє ухвалено.

5)

БЕН ГУР.

ОПОВІДАНЄ З ЧАСІВ ХРИСТОВИХ.

ЛЮДВИКА ВАЛЛЯСА.

(Дальше.)

Глава пята.

Того самого вечера, пізнїйше, може в часї першої нічної варти [1]), зібрало ся було на приказ Ірода яких пятьдесять людий в палатї на горі Сіон. Король скликав їх, щоби они поучили его о жидівских законах і переказах: були то — одним словом — збори великої ради, архієреїв, книжників і законоучителїв міста. Межи ними були також проводирі всїляких сект: фарисеї [2]), саддукеї [3]) і єссеї [4]).

Сьвітлиця, в котрій відбувало ся засїдане, знаходила ся у внутрішнім будинку в подвірю палати і була дуже простора. Урядженє в нїй було римске: поміст був виложений ріжнобарвними плитами марморовими, стїни без вікон були помальовані на жовто, а серединою ішла довга, низька лавка виду підкови, виложена ясно жовтими подушками і звернена своїм отвором до входу. На горішнім кінци стояло крісло на трох ногах а над ним звисав із стелї семираменний паук, в котрім на кождім его рамени горіла лямпа.

Цїлий збір складав ся по найбільшій части із постарших вже людий, що мали на собі одїж однакового крою але не однакової барви. Лиця їх окружали довгі бороди, а загнені носи і чорні сьвітячі очи надавали їм якогось несамовитого виразу. Поведенє їх було статочне, дуже поважне і патріярхальне.

На самім горішнім кінци сидів предсїдатель, другі з правого і лївого боку коло него. Всюди і в кождій порі, де би він був з'явив ся, був би звернув на себе увагу. Він був високого росту, але від старости згорблений та такий сухий, що подобав скорше на кістяк. Він мав на собі легко на опашки закинену білу свиту. Коли промавляв, підносив праву руку і витягав дрожачий показуючий палець, мов би словам своїм хотїв надати більшої ваги. Єго повну виразу голову вкривало біле, мягке як шовк волосе, що спливало ся з поважною довгою бородою. То був Гіллел [5]), Вавилонець. Єму було вже сто шість лїт, а все ще був він предсїдателем великої ради. — На столї перед ним лежав перґаміновий звиток записаний єврейским письмом. Поза єго місцем стояв хлопець в богатій одежи єму до послуги. Він закликав єго до себе. Хлопець приступив до него і поклонив ся низько.

— Іди і скажи королеви, що ми готові дати єму відповідь.

Хлопець побіг.

За хвилю увійшли два вояки і станули один з правого, другий з лївого боку коло дверий. За ними поступав поволи чоловік, що звернув би кождого увагу на себе: старик убраний в кармазин і багряницю, котрого одїж була повна золота; навіть черевики були виложені дорогими каменями. Єго голову украшав нїби корона вузенький обручик вирізуваної роботи. За поясом мав богато украшений штилєт. Він налягав на ногу і підпирав ся пали-

---

[1]) За римских часів дїлено нічний час після того, як заводжено варту: від заходу до всходу сонця на чотири варти.

[2]) Фарисеї, слово від еврейского „перушім“ значить: „чоловік, що віддїлює ся від других“, „дивак“. Фарисеями звалась у стародавних жидів секта, що удавала побожних і длятого клала велику вагу на поверховне богослуженє, але нарушала закони Мойсея. Були то лицеміри.

[3]) Саддукеї — секта жидівска, котра відкидала устні перекази, не вірила в ангелів і несмертельність души, але впрочім жила дуже морально.

[4]) Єссеї — секта, що не хотїла приносити кровавої жертви і длятого не мала приступу до сьвятинї; єссеї були противні складаню присяги і веденю війни та не живили ся мясом.

[5]) Гіллел, званий „старим“, родом з Вавилону був ученим рабіном за часів Христових, котрий в своїй науцї давав поясненя до сьв. письма старого завіта. Він помер в 10 р. по рожд. Хр.

В справі гірничій ухвалено: Завізвати правительство, щоби копальням нафти і воску земного доставляло відповідних дозорців і управителів робіт та щоби причинило ся до зорґанізованя низших шкіл гірничих; поручено Видїлови краєвому перевести з правительством переговори в справі розслідів наукових і зменшеня нещасливих випадків в копальнях воску земного; завізвати правительство, щоби спинило привіз кавказкого фальзифікату нафтового.

На внесенє комісиї господарства краєвого ухвалено: отворити Видїлови краєвому кредит до 5.000 зр. на кошти для проб і досьвідів в нищеню миший польних; поручено Видїлови вистарати ся від правительства о запомогу в тій цїли бодай до висоти 5.000 зр.; поручено Видїлови краєвому приготовити потрібні материяли до закона о примусовім нищеню миший.

На внесенє тої-ж самої комісиї ухвалено: знести ухвалу з падолиста 1890 р., котрою установлено референта для справ рільничих при Видїлї краєвім, а збільшити етат урядників концептових при Видїлї краєвім о три посади фахово-рільничі з ранґами і поборами: секретаря, віцесекретаря і концепіста.

Наконець уповажнено Видїл краєвий до утвореня в 1896 р. 23 округів санїтарних.

При кінци засїданя поставили пос. Стила і товариші внесенє, щоби Сойм завізвав правительство до як найскоршого знесеня малої льотериї.

Перегляд полїтичний.

Міністром зелїзниць іменований фельдмаршал-поручник Ґуттенберґ а міністром для Галичини іменований дотеперішний шеф секциї в міністерстві просьвіти др. Едвард Ріттнер. Шеф секциї в міністерстві справ внутрішних бар. Ерб пішов на пенсию і з сеї нагоди одержав велику ленту ордера Франц Йосифа. — Шеф секциї і управитель ґен. дирекциї зелїзниць державних Кербер іменований тайним радником і шефом секциї в міністерстві справ внутрішних.

Зачувати, що правительство вже на першім засїданю Ради державної предложить проект реформи виборчої.

Париські ґазети доносять, що Німеччина і Австрия радили Італії, щоби она старала ся як найскорше закінчити війну в Африцї. В виду того мала Італія постановити, виступити з цїлою силою против Абесинців і остаточно скинути Менелика з престола.

Новинки.

Львів дня 20 січня 1896.

— **Іменована і перенесеня.** П. Намістник іменував практикантів будівництва: Антона Корасевича в Самборі, Кароля Ґерстінґера в Тарнові, Каз. Рогозиньского в Бохнї, Якова Лїблїнґа в Ниську і Ксав. Петрашкевича в Жидачеві ц. к. ад'юнктами будівництва в галицко-державній службі будівничій. — П. Намістник переніс старшого інжинїра будівництва Тита Павловского з Ясла до Стрия; інжинїрів в службі будівничій: Емерика Скавского з Тарнова до Самбора і Фр. Пішка зі Стрия до Ясла; ад'юнкта будівництва Ант. Корасевича з Самбора до Тарнова. — Дирекция почт і телеґрафів перенесла асистента почтового Віктора Шварца з Тернополя до Львова.

— **Маршалком Ради повітової** в Камінці струмиловій затвердив Є. Вел. Цїсар п. Клима Торосевича, властителя більшої посїлости в Русилові.

— **Оногдашне торжество водосьвятия Йорданьского** відбуло ся у Львові при величезнім більшім як звичайно здвизї народа. Водосьвятия довершив Є. Ем. Кардинал Сильвестер Сембратович. На богослуженю і підчас церемонії водосьвятия були також Є. Ексц. п. Намістник кн. Санґушко, Є. Ексц. Маршалок краєвий гр. Ст. Баденї, Віцепрезидент краєвої Дирекциї скарбу др. В. Коритовский, сенат академічний, члени ради міскої і богато инших достойників. Асистенцию войскову творив баталїон 30 полку піхоти.

— **З Кунина** пов. жовківского одержали ми від п. Володислава Левицкого слїдуюче письмо з просьбою о уміщенє: На дни 14 с. м. за ініцият ивою Вп. П. Ізидора Володимира Гавта, властителя тутешного обшару двірского і при участи комітету зложеного з пп. Володислава Левицкого, учителя з Волї жовтанецкої та селян Микити Шевчука і Василя Кочана відбуло ся торжественне богослуженє за здоровлє і благополучність Є. Ем. Кардинала Сильвестра Сембратовича. В богослуженю взяли участь місцеві селяни і з присїлків, молодїж шкільна і місцева інтелїґенция. При кінци богослуженя відспівав хор в честь сьв. Отця Папи Льва XIII і Найясн. Пана та Є. Ем. Кардинала трикратне „Многая лїта“. По богослуженю пішли до двора 10 селян під проводом Іполита Левицкого емерит. учителя в цїли зложеня подяки. Іменем прибувших промовив Володислав Левицкий і в своїй бесїдї зазначив відносини, єдність і згоду та гармонїйну діяльність двора і громади, почім відспівано „Многая лїта“. Опісля наступило угощенє селян, підчас котрого Вп. п. І. Гавт промовив сердечно до згромаджених обявляючи їм своє добре серце, прихильність і поміч в дїланю для добра громади. Вкінци при відходї промавляли селяни Роман Хитрейка, Дмитро Самуляк, Левко Чапляк, а особливо Микита Шевчук зазначаючи надію, що прийде час, коли двір і громада як одно тїло будуть працювати для добра свого, краю і держави без упереджень і народно-партийних невзгодин. Серед сердечних слів: „Многая“ лїта закінчило ся торжество і всї розійшли ся домів з враженєм братної згоди в серцях.

— **Судьба еміґрантів в Бразилії.** Нїмецкий амбасадор в Бразилії доніс свому правительству, що до Ріо-Жанайро прибуло 1500 польских еміґрантів, котрі хотїли осїсти в провінциї Парана. Правительство бразилїйске задержало їх і хотїло голодом змусити до робіт на плянтациях; в ночи вигнано їх на улицю. В той спосіб поступають в Бразилії зі всїма бідними еміґрантами.

— **Додержав присяги.** Шмуль Вальдман прийшов до лазнї при ул. Жовківскій у Львові купати ся. Туди прийшов також і Майлех Рарес в тій самій цїли, але знайшовши при сїй нагоді в Шмулевій кишени полярес з грішми подумав

цею. Не звів очий скорше, аж підійшов зовсїм близько до сидячих. Відтак, мов би їх аж тепер побачив, випростував ся, глянув гордим оком доокола себе, а таким грізним та пронизуючим, мов би шукав якогось ворога. То був Ірод, званий Великим. Гідний товариш римских Цезарів, маючи на совісти неодин злочин, хоч був слабий і знемощілий, повен зависти держав ся на престолї деспотичною силою і нечуваною лютостию. Коли увійшов, настало в цїлій сьвітлици загальне заворушенє. Старші з присутних приклонили голови, чемнїйші повставали з місць і поклонили ся глубоко.

Ірод розглянувшись доокола, приступив до Гіллела, котрий повитав его, склонивши голову.

— Кажи! — крикнув король до него. — Кажи! — Він стукнув палицею об землю, а відтак спер ся на ню обома руками.

Гіллелеви засьвітились очи лагідним сьвітлом. Він глянув королеви просто в очи, і, підчас коли его товариші слухали мовчки, промовив:

— Мир Господа, Бога Авраама, Ісаака і Якова з тобою, о царю! — Торжественно, як коли-б яку молитву, вимавляв він ті слова. А відтак говорив вже звичайним голосом дальше: — Ти приказав нам розслїдити, де має народити ся Месия. — Король потакнув головою і споглянув остро на бесїдника. — Отже послухай, о царю! На основі моїх розслїдів і в згоді з всїма тут присутними, подаю тобі до відомости: У Вифтлеємі, в Юдеї.

Гіллел заглянув у перґамін, показав дрожачим пальцем на місце і став читати: А ти, Вифтлеєме, в краю юдейскім, не єси послїдним межи княжими городами Юдеї, бо з тебе вийде князь, що буде княжити мому народови ізраїльскому.

Ірод зажурив ся. Задумавшись глубоко, вдивив ся в перґамін. Настала торжественна тишина; з присутних не важив ся нїхто й пари з себе пустити; та й Ірод мовчав. Наконець обернув ся і вийшов мовчки з сьвітлицї.

— Братя, — відозвав ся Гіллел — нас відступили.

Зібрані встали і вийшли громадками.

— Сімеоне! — кликнув Гіллел.

Мужчина може з пятьдесять лїт, приступив до него.

— Звини сьвяту книгу. А шануй єї!

Сімеон зробив, як єму казано.

— Подай же менї тепер руку і виведи мене до ношей!

Сімеон зробив то з як найбільшою ніжностию.

І славний законоучитель Гіллел вийшов із сьвітлиції синедріона [6]) з Сімеоном, своїм сином, котрого виховав собі на наслїдника своєї мудрости, своєї учености і свого уряду.

Того самого вечера, але пізнїйше, лягали три мудрцї спочивати в господї. Через отвір в криши могли они видїти небо. А коли так дивили ся, як там мигкотять звізди, погадали собі на той чудесний спосіб свого покликаня. — Чи виплатить ся їм їх труд? — Наконець станули в Єрусалимі; в брамі міста звідували ся за тим, котрого шукали. Сповістили его народженє. Оставалось ще знайти его.— І в тім уповали на духа, котрий їх провадив. — Хто надслухує голосу божого або вижидає знаку з неба, того сон не бере ся.

Якийсь чоловік прийшов і збудив їх із їх задуми:

— Вставайте! Приношу вам вість, котру вам треба конче зараз почути — сказав він.

Они встали.

— Від кого-ж? — спитав Єгиптиянин.

— Від короля, від Ірода.

— А ти-ж не вартовий отсеї господи?

— А вже-ж що вартовий!

— Чого-ж треба королеви від нас?

— Его післанець жде на дворі на вас, то він вам скаже.

— Будемо зараз готові. Проси его, най зачекає на нас.

— Добре ти казав, мій брате, — відозвав ся Грек до Єгиптиянина, коли вартовий був вийшов. — Наш приїзд і цїль нашої подорожи стали борзо звістні. Послухаймо-ж, що скаже післанець.

Они встали, надягнули на себе плащі і вийшли на двір.

— Здоровлю вас миром і прошу, вибачайте, що не даю вам спокою. Мій пан, король, прислав мене просити вас, щоб ви зайшли до его палати, де він хоче сам на сам поговорити з вами. — Отсе була вість післанця.

Над дверми горіла лямпа. При єї сьвітлї глянули они по собі і зміркували, що дух зійшов на них. Єгиптиянин приступив до вартового і сказав до него так що другі не чули:

— Ти знаєш, де наші річи і де спочивають наші верблюди. Приладь же нам все до дороги, так, щоби ми зараз, скоро вернемо, могли їхати дальше, коли буде потреба.

— Не журіть ся; все приладжу, — відповів вартовий.

— Нехай буде воля короля! — сказав Валтазар до післанця. — Підемо за тобою.

Улиції Єрусалима були тогди так само вузкі як і нинї, але не такі нерівні та брудні. Мовчки ступали мудрцї за своїм провідником. Наконець прийшли під велику каблукову браму, де при сьвітлї огню стояло на варті кількох вояків опершись на свою зброю. Зараз їх впустили. Через кілька подвір, через темні підсїня і присїнки прийшли они до якихсь сходів, котрими виходило ся на високу вежу. Вийшовши на гору провідник станув, показав на двері стоячі отвором і сказав:

— Заходїть! Тут єсть король.

По комнатї, до котрої они зайшли, розходив ся запах сандалового дерева. Вся знадоба була доказом розкішного житя і пишноти. По серединї лежав дорогоцїнний ковр, на котрім стояв трон.

---

[6]) Синедріон або „велика рада“, найвисша власть судейска у жидів за часів римских, зложена переважно із сьвященичої шляхти жидівскої. В часах Христових власть єї обмежала ся лиш на Юдею.

собі, що лїпше буде вже не купати ся і вийти з лазнї, заким ще Шмуль прийде з пари. Вальдман вийшовши з купелї спостеріг зараз крадїж і просто з лазнї пішов на полїцию та сказав там, що підозріває Рареса о крадїж. Аґент полїцийний Ґінсберґ почав зараз шукати за Рaресом, але не застав єго дома. Тимчасом добрі знакомі дали Раресови знати, що Ґінсберґ хотів близше з ним пізнати ся, а він здогадуючись, о що розходить ся, пішов сам до Вальдмана, закликав єго до божницї і там сказав єму, що верне гроші, коли він присягне, що не зрадить єго в полїциї. Вальдман присяг і відобрав своїх 50 зр. Та й додержав присяги, бо вже більше не ходив на полїцию, котра тимчасом зловила Рареса по полудни.

— **Не удало ся.** Дня 14 с. м. виломив в Тернополи звістний тамошний злодїй Маєр Парнас виставу ювілєра Кізельштайна і забрав дорогоцїнних річий на кілька сот зр. Треба-ж знати, що крадїж стала ся при ул. Рускій, одній з найбільше оживлених в Тернополи і о 9 год. вечером, коли в місті єсть ще досить великий рух. Але Парнасови не удало ся, бо вже на другий день виловила єго полїция і відобрала всї украдені річи.

Всячина.

— **Лямпа дра Івана Пулюя а проміне Ринтґена.** Відкрите нового проміня вірцбурґским професором стало ся причиною, що й імя руского ученого, нашого земляка дра Івана Пулюя понеслось в широкі круги по цїлім сьвітї. Др. Пулюй, котрого працї наукові поміщають ся також і в „Записках" наукового товариства ім. Шевченка, єсть нинї професором фізики при нїмецкій технїцї в Празї а єго специяльностию єсть електрика. В сьвітї науковім звістний др. Пулюй вже від давна, а єго імя ставить ся поряд таких учених як Ґайслер, Крукс, Гітторф, Герц, Райтлїнґер, Ринтґен, Ґінтль, Фоллер, Е. Ґольдштайн і др. Але ширшим кругам став др. Пулюй звістний аж при нагодї відкритя проф. Ринтґеном нового проміня, котре, як здаесь, аж при помочи винаходу нашого ученого набере великого значіня. Др. Пулюй займав ся вже від давна такими самими розслїдами, як і вірцбурґский професор та згадані повисше учені. Він і придумав лямпу електричну, котра витворює проміне Ринтґена. Показуєсь з того, що відкрите самого Ринтґенового проміня не єсть нїчим новим, а новим єсть лиш то, що Ринтґен добачив в тім проміню силу фотоґрафованя навіть і при замкнених плитах фотоґрафічних в деревляннiй скринцї, значить ся, він відкрив, що то проміне може переходити через такі матерiї, через котрі проміне сьвітла сонїчного або звичайного сьвітла електричного перейти не може.

Лямпа дра Пулюя подобає зовсїм на т. зв. Круксову рурку, але в нїй єсть та важна зміна, що в тім місци, де єсть запущений дріт від т. зв. неґативної протоки електричної (катоди), знаходить ся плитка виложена сильно флюоризуючою краскою; плитка та стоїть в дорозї виходячого в рурцї проміня. Досьвід же поучив, що сила дїланя Ринтґенового проміня єсть тим більша, чим більша єсть площа, на котру они падають, і чим більша єсть флюорисценция тої площі. З того виходить, що лямпа дра Пулюя дає тому проміню більшу силу як Круксова або яка небудь инша рурка. То потвердили досьвіди, роблені сими днями проф. дром Евґеном Клюпатим в Будапештї, а в виду того лямпа дра Пулюя набирає для Ринтґенового сьвітла великої ваги.

При помочи лямпи дра Пулюя робив проф. др. Клюпати такі досьвіди з проміньом Ринтґена: На замкнену скринку, в котрій була приготовлена фотоґрафічна плита, поклав він крейцар, ножицї і ключик, та пустив зверха згадане проміне з лямпи дра Пулюя, котра до тих досьвідів показала ся найлїпшою. Проміне перейшло через дерево, але через крейцар, ножицї і ключик не могло вже перейти. Там, де оно перейшло, плита стала темна, а місця, в котрих були згадані предмети остались ясними. Фотоґрафії не суть отже того рода як звичайні, лиш сама тїнь даного предмету. В той сам спосіб відфотоґрафував др. Клюпати і свою руку. При тім показало ся, що тїнь костий в пальцях відбила ся зовсїм докладно, а тїло доокола костий лишило по собі дуже слабенький слїд, значить ся, кости не перепустили зовсїм Ринтґенового проміня, а тїло перепустило їх більшу часть. При фотоґрафованю руки пускав др. Клюпатий проміне з Пулюєвої лямпи через 45 мінут з висоти 10 центиметрів.

Але найцїкавійше то, що тверде дерево показало на так зроблених з него фотоґрафіях ріжні слої як найдокладнїйше. При помочи Ринтґенового проміня і роблених ним фотоґрафій можна буде, здаєсь, розпізнавати, чи то якісь зміни в данім предметї, чи єго склад. Припустїм, що н. пр. в шинї або в частї якоїсь машини буде якась сказа, котрої оком годї добачити, — фотоґрафія з неї зараз єї покаже. Цїкаве то, що стару печатку з горорізьбою можна було також докладно відфотоґрафувати і на фотоґрафії показав ся рисунок різьби. Так само далась дуже докладно відфотоґрафувати витиснена в алюмінїовій блясї різьба, хоч бляха та всюди була однаково груба. Дальше фотоґрафовано руку з трупа, в котрій на костех були зміни; фотоґрафія показала ті зміни дуже докладно. Штучно приспану жабу відфотоґрафовано так докладно, що в нїй видко було не лиш кости, але і инші части, так, що присутні при тім професори Гедеш і Клюґ розпізнали по самій фотоґрафії, що то була самиця. — Із сих примірів видимо наглядно, як великої ваги може з часом стати ся фотоґрафоване за помочию Ринтґенового проміня, при чім безперечно припаде і важна задача лямпі винаходу руского ученого, бодай в перших початках нового відкритя.

Наконець мусимо ще згадати, що віденьска ілюстрована часопись „Das interessante Blatt" подала фотоґрафічну знимку руки, зроблену проміньом Ринтґена.

— **Найстаршим букетом** на сьвітї єсть безперечно той, який недавно тому вийнято в Каірі з одної мумії єгипетскої. Цьвіти в тім букетї задержали ще по трохи свою природну барву, хоч минуло певне більше як яких 3000 лїт, коли они цвили. Разом з букетом був також і віночок уплетений з вересу, маку, золотоцьвіту, цьвіту ґранатового дерева і верби.

Але гостї мали ледви час оглянути то все хоч би лиш поверховно, бо на тронї сидїв Ірод в тїй самій одежи, яку мав на собі, коли був в синедріонї. Они приступили до него і поклонили ся єму аж до самої землї. Король задзвонив. Увійшов якийсь слуга і поставив перед троном три стільцї.

— Сїдайте собі! — промовив король ласкаво.

Коли они посїдали, говорив король дальше: Нинї по полудни дістав я від північної брами вість, що прийшли якісь три чужинцї, як здаєсь, звідкись дуже далека. Чи то ви?

Єгиптиянин поклонившись дуже низько відповів:

— Як би то не ми, то могучий Ірод був би нас сюди не покликав. Видко, що то ми.

— Хто-ж ви? Звідки ідете? — сказав на то Ірод і додав: Нехай кождий сам за себе говорить.

Один по другім розповідали тепер о собі називаючи по імени міста і краї, де родили ся, та розказуючи дорогу, котрою ішли. Ірод трохи не розчарований випутував дальше:

— О що ви розвідували ся у того официра коло брами?

— Ми питали єго: Де єсть новонароджений цар юдейский?

— Отже тепер розумію, длячого люди так занепокоїли ся. Таке питанє і мене непокоїть. Хиба-ж крім мене єсть ще й який другий цар юдейский?

Єгиптиянин відповів без страху:

— Саме тепер народив ся.

По лици короля пересунув ся вираз горя, як коли-б він почув щось немилого. — Для мене не народив ся! — крикнув він. Але відтак опамятав ся і питав дальше:

— Де-ж той новонароджений цар?

— Ми того й прийшли, щоби то розвідати.

— Оповідаєте менї якусь байку. Ставите менї труднїйшу загадку, як тоті Саламонові. Зважте, що я вже в такім віцї, в котрім цїкавість як у дитини. Ви люті, коли так мене мучите. Розкажіть менї все, а я пошаную вас як королів. Скажіть все, що знаєте о новонародженім, а я поможу вам єго шукати. А коли знайдете єго, зроблю для него все, що схочете. Приведу єго до Єрусалима і буду виховувати на короля; ужию свого впливу у цїсаря і допоможу єму до щастя і чести. Зависти межи нами не буде, на то вам присягаюсь. — Але скажіть менї, як то стало ся, що ви, одну пору довідались о нїм, хоч вас роздїляли краї і моря.

— Скажу тобі всю правду, о царю!

— Говори! — повелїв Ірод.

Валтазар встав і почав говорити торжественно:

— Єсть всемогучий Бог!

Ірод очевидячки налякав ся.

— Той приказав нам іти сюди і обіцяв, що знайдемо тут Спасителя сьвіта; що увидимо єго, поклоним ся єму і дамо сьвідоцтво о нїм. На знак того, що він прийшов, побачив кождий з нас єго звізду. Дух божий вів нас; єго дух, о царю, єсть тепер з нами.

Їх взяло якесь таінственне чувство. Ірод споглядав то на одного, то на другого і був ще більше невдоволений, зависть мучила єго ще більше, як перед тим.

— Ви глузуєте собі з мене — сказав він.— Коли нї, то скажіть менї щось більше. А що-ж стане ся по приходї нового царя?

— Спасенiє людий!

— Від чого?

— Від їх гріхів.

— Якимже способом?

— Божою силою, через віру, надію, любов і добрі дїла.

— Коли так — Ірод притих. Нїщо не зраджувало, що дїялось в нїм, коли він по хвили став говорити дальше: Коли так, то ви сповістителї Месиї! — Чи то все?

Валтазар поклонив ся низенько.

— Царю, ми твої слуги!

Король задзвонив. Увійшов слуга.

— Принесїть дари! — приказав володїтель.

(Дальше буде.)

ТЕЛЕҐРАМИ.

Масава 20 сїчня. Ситуация в Макалє не змінена; борбу з обох сторін застановлено. Король Менелик хоче розпочати переговори.

Мадрид 20 сїчня. Ґен. Вайлер приняв посаду ґен.-ґубернатора на Кубі і поїде туди 24 с. м.

Рим 20 сїчня. Аґенция Стефанїого доносить, що італїяньский консуль, котрий заступав австрийского і нїмецкого, виїхав до Цейтуна, щоби там з анґлїйским і француским посередничити межи Вірменами а турецким правительством.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1895, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·	4·55	10·25	6·45	—
Підволочиск	—	1·56	5·46	—	9·50	10·20	—
Підвол. з Підзам.	—	2·10	6·	—	10·14	10·44	—
Черновець	6·15	—	—	10·30	2·40	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·35	—	—	—
Стрия	—	—	—	5·25	9·33	—	7·38
Скольного і Стрия	—	—	—	—	—	3·00	—
Белзця				9·15	7·10		

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.